

litik end den, der kan findes netop i den By, hvor deres Repræsentanter nu med ganske kort Tids Mellemrum mødes. Jeg tror derfor, at man vil kunne vinde Tilslutning for den Opfattelse, at vi til enhver Tid bør have en Repræsentant i selve Genève, der er i Stand til at skaffe tilstrækkelig Underretning om de Forhold, som der gør sig gældende. Jeg tilføjer, at det utvivlsomt vil kunne betyde en Besparselse for den danske Stats Finanser, idet intet paa dette Omraade kan regnes at blive kostbarere end det, hver Gang der er en eller anden Forhandling, hvor Danmark maa være repræsenteret, at sende særlige Udsendinge derved. Jeg vil gerne tilføje, at det ogsaa vilde glæde mig, om man efter den Forvandling, der fandt Sted i Foraaret, igen kunde finde en fast Ordning af Udenrigsministeriets Arbejde med alle de Spørgsmaal, som vedrører Folkeforbundet. Den ærede foregaaende Taler (Holger Andersen) opfordrede til at give Beretninger til Rigsdagen, der ikke blot omfattede selve Septemberforhandlingerne, men hele Folkeforbundsarbejdet. Det vil jo utvivlsomt være særdeles ønskeligt, om noget saadant kan ske, og om man i Udenrigsministeriet kan skabe eller genskabe Organer, der er egnede til at lægge dette til Rette.

Endnu ønsker jeg vedrørende Forholdene i Folkeforbundet at rette en Opfordring til den højterede Regering, nemlig at man vil medvirke til, at Danmark yder et Bidrag til det internationale Institut for intellektuelt Samarbejde, som er skabt i Paris. En Række Stater yder nu saadanne Bidrag; der findes ligesom en fast Skala, efter hvilken disse Bidrag ydes, og Summen kan ikke blive afskrækkende, da den for Danmarks Vedkommende vilde dreje sig om 3 500 Kr. om Aaret. At en saadan Sum ydes, har den Betydning, at dette Institut faar en saa international Karakter, ogsaa med Hensyn til de Midler, hvorpaa det hviler, som paa nogen Maade gørligt, og dertil kommer, at man utvivlsomt, hvis man fra dansk Side vil tage Tanken om saadanne Tilskud op, vil kunne opnaa, at der som Gengæld, om jeg saa maa sige, derfor knyttes en dansk Forsker til Instituttet, som da tillige vil have Lejlighed til andet Forskerarbejde i Paris. Jeg vil da meget anbefale, at man optager denne Tanke og fører den igennem. Jeg ved, at der undertiden indvendes, at Sverige og Norge endnu ikke er mellem de Stater, som har taget Beslutning derom, men jeg har det Indtryk, at de tre nor-

diske Stater i Øjeblikket venter paa hinanden i saa Henseende, og hvis der skal ske noget, maa en gøre Begyndelsen, og jeg ser ikke, at der er nogen Ulykke i, om denne ene blev Danmark.

Jeg skal derfra vende mig til et Spørgsmaal, der for Tiden i høj Grad beskæftiger Sindene udenfor Rigsdagen, og som jeg derfor ogsaa tror, der er Grund til, at vi veksler nogle Ord om herinde. Det, jeg tænker paa, er den saakaldte parlamentariske Krise, den Krisetilstand, der uomtvisteligt for Tiden findes i Forfatningslivet, ikke blot hos os, men i talrige, vel næsten alle Stater. Vi kan jo for Tiden ikke smigre os med, at der ude i Befolkningen hersker udelt Beundring for Lovgivningsmaskineriets Arbejdsmaader, for hele den Vis, hvorpaa det politiske Arbejde gøres her i Danmark. Der er tværtimod en meget udbredt og vel i ikke ringe Grad voksende Misfornøjelse. Det er jo ikke første Gang, en saadan viser sig, og alt for stor Betydning behøver man maaske ikke at tillægge den. I Tiden før 1901, i Aarene omkring 1908 var det, som alle ærede Medlemmer, der husker den Tid, vil erindre, just heller ikke Beundring, der fyldte de brede Kredse i det danske Folk overfor den Maade, hvorpaa det politiske Arbejde blev gjort herhjemme. Men det er mit Indtryk, at den Tvivl og Uvillie, der nu kommer til Orde, dog er bygget paa et fastere Grundlag og i en vis Forstand er af mere varig Karakter end den, der da var Tale om. Jeg tror derfor, at der i højere Grad end da er Grund til, at vi beskæftiger os hermed, at vi søger Midler derimod.

Naar Uvillien træder saa stærkt frem, faar en saadan Magt over Sindene, som Tilfældet i Øjeblikket er, er den særlige Grund dertil jo den, at der nu andetsteds skabes andre Styreformere, som i ikke ringe Grad taler til Fantasien, til nogles Fantasi i den russiske Form, til andres Fantasi i den italienske Form, og ud af dette vokser hyppigt det Indtryk, at det parlamentariske Folkestyre, under hvilket vi lever i Danmark, ligesom har haft en Prøvetid, at Prøven er gaaet ilde, og at man mange Steder nu vender sig fra det. Denne Opfattelse er uden historisk Grundlag. De Lande, hvor man har vendt sig fra det, de Lande, hvor man forsøger helt andre Former nu, er Lande, hvor et parlamentarisk Styre, bygget paa bredt folkeligt Grundlag, ikke har eksisteret, eller i hvert Fald kun kan siges at have bestaaet i Maaneder, og jeg kan tilføje, at det er Lande, hvor de almindelige kundskabs-